

ikke juridisk udtrykte, hvad der var Folketingets Mening og Villie i denne Sag, saa havde det været hans Pligt overfor Betynkningens Ord og overfor Ordførerens Udtalelser at sige: Nej, det er ikke min Mening, at Kommissionen bliver ekstraordinær Ret straks; den bliver det først, naar Rigsadvokaten træder i Virksomhed. Det vil altsaa sige, at medens Rigsdagen, uden at Justitsministeren har gjort nogen Indvending mod denne Opfattelse, har ment, at i samme Øjeblik Kommissionen var nedsat, var den Ret, og at alle andre Undersøgelser følgelig foregik, som det ærede Medlem Hr. Holstein har sagt, under Retsplejelovens Kontrol og i Henhold til dens Bestemmelser, er der fra midt i September, da denne Lov blev vedtaget, til nu i Slutningen af Januar intet foregaaet paa den Maade, som Rigsdagen har ment, det skulde foregaa. Kommissionen har i Maanederne September, Oktober, November, December og Januar virket efter Regler, der var i Strid med Folketingets Opfattelse af, hvad den skulde gøre, og dette er sket med Justitsministerens Villie. Jeg maa meget beklage, at den højtærede Justitsminister synes at have haft til Hensigt, at Folketingets Opfattelse ikke skulde blive efterlevet, thi jeg er blevet opmærksom paa, at da Justitsministeren i en sen Nattetime — Forhandlingerne foregik her i Folketinget og fortsattes i Landstinget i en sen Nattetime, og Lovforslaget vendte ikke tilbage hertil — forelagde denne Sag i Landstinget, foretog han en Forskydning af, hvad der var sket i Folketinget, idet han, da han fremsatte Lovforslaget, udtalte: „Der er Tale om en Undersøgelseskommission, som kan gaa over til at blive en retslig Domstol til Forundersøgelse.“ Altsaa, højtærede Medlemmer, her i Folketinget fremsætter den højtærede Justitsminister et Lovforslag, hvis Ord og Form er dette, at Undersøgelseskommissionen kan gaa over til at blive en retslig Domstol. Derefter siger Folketinget: Dette vil vi ikke have, vi vil have det klart udtrykt, at det skal være *straks*, at den konstitueres som Ret. Det ærede Medlem Hr. Pürschel siger: Ja, men dette har ogsaa været Ministerens Mening, og nu vil vi kun ganske klart sige, at den straks skal være Ret. Derefter gaar den højtærede Justitsminister i en sen Nattetime op i Landstinget og siger, at det, Lovforslaget gaar ud paa, er det, som han oprindeligt har ønsket, men som Folketinget har krævet ændret. Jeg maa meget beklage, at dette er sket,

og at altsaa 5 Maaneders Undersøgelse i den nedsatte Kommission er foregaaet i Strid med, hvad der er Folketingets Villie og Beslutning angaaende Formen for denne Undersøgelse.

Justitsministeren (Rytter): Jeg skal svare saa kort som muligt. Det ærede Medlem Hr. Rode har flere Gange omtalt Udenrigsministerens Fraværelse her fra Tinget. Der blev allerede første Gang gjort opmærksom paa, at Udenrigsministeren ligger syg hjemme. Jeg haaber, det nu staaer klart for det ærede Medlem Hr. Rode.

Det ærede Medlem Hr. Rode var endvidere inde paa Spørgsmaalet om Erklæringen af 11. Juli 1916. Det, Spørgsmaalet drejer sig om, er, hvorvidt Udenrigsministeren har misbrugt denne Erklæring til Manipulationer i Aktier, en Handling, der gør ham uværdig til sine Medborgeres Agtelse. Det ærede Medlem Hr. Rode søger at komme udenom det ved i Stedet for at tale om Spekulation i al Almindelighed i egne Aktier. Herom er der ikke Spørgsmaal. Spørgsmaalet er: Har man misbrugt enten Erklæringen af 11. Juli 1916 eller nogen anden Erklæring til uberettiget at tjene Penge?

Det ærede Medlem Hr. Rode var endvidere inde paa Spørgsmaalet om, at Finansudvalget havde Ret til at kræve Oplysninger i Sager, der havde offentlig Interesse, og her var Udenrigsministeren beskyldt for noget, som havde offentlig Interesse. Ja, hvis det ærede Medlem Hr. Borgbjerg havde fastholdt sin Sigtelse om, at Udenrigsministeren havde misbrugt Erklæringen af 11. Juli 1916, da havde det offentlig Interesse, da var det noget, vi selvfølgelig maatte have dokumenteret, eventuelt ved den strengeste kriminelle Undersøgelse, men Hr. Borgbjerg er forlængst gaaet bort fra sin ærerørige Sigtelse, han siger ikke et Ord mere om den, han svæver i løse Ord frem og tilbage, en enkelt Gang saa langt ud, at han sagde om Erklæringen af 11. Juli 1916, at den er ikke afgørende, men selve sin ærerørige Beskyldning tør han ikke længere opretholde. Der foreligger altsaa ikke mere en Sigtelse mod Udenrigsministeren for et ærerørigt Forhold, der er kun Tale om et ganske almindeligt Forhold: hvorvidt Udenrigsministeren har været med til at spekulere i egne Aktier; saaledes er Situationen. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Spekulation i egne Aktier vil jeg sige, at nu slynger man fra Partiets Side med stor